

ningen, at den samme Grænse skal være fastslaaet i § 3, men der er ikke henvist til § 1. Man kan ikke se andet, end at det er Mening, at de kunne faa $\frac{1}{3}$, hvor stort end Tilskuddet af Kommunekassen er. Jeg saa i Grunden helst, at hele denne Paragraf blev slettet, saa at Kommunerne, naar vi nu faa Tilskud til de fattiges Kasser, bleve tvungne til alle Steder, hvor de ikke ere inde paa den Vej, at oprette saadanne Kasser. Man har f. Eks. her inde i Kjøbenhavn, ingen fri Fattiggasse. Hvis denne Paragraf bliver staaende, som den er, synes det mig dog, at man her inde let kan tiltvinge sig et meget betydeligt Kommunitilskud, idet man kan faa indtil $\frac{1}{3}$ erstattet af, hvad man tilskyder til saadanne Foreninger, som have samme Formaal som de fri Fattiggasser. Jeg forstaar ikke, hvorfor de ikke lige saa godt kunne oprette Fattiggasser i alle Kommuner. Man vilde derved komme ud over Vanskeligheden ved at faa afgjort, hvorvidt disse Kasser egentlig forfølge det paagældende Formaal fuldt ud eller ikke, hvad der tidt kan blive meget vanskeligt at faa afgjort i de enkelte Tilfælde. Man kan ganske vist sige, at er der nogen Kommune, hvor der ikke er nogen fri Fattiggasse, som giver saa store Tilskud, at det bliver et uforholdsmæssigt stort Beløb, Staten kommer til at tilskyde, skal Indenrigsministeren for et Aar ad Gangen give sit Samtykke til disse Tilskud, men naar det først er fastslaaet i Loven, er det vanskeligt for Indenrigsministeren at komme uden om det og at modsætte sig, naar Kommunen giver ret klækkelige Tilskud til saadanne Foreninger. Jeg saa derfor helst, at denne Paragraf gik helt ud, saa at Loven kun kom til at gælde for de egentlige Fattiggasser. Man stod da mere klart over for Spørgsmaalet i dets Helhed. De Kommuner, som vilde give et Tilskud, skulde nok faa Fattiggasser oprettede. Hvis Forslagsstillerne ikke mene at kunne gaa ind derpaa, vil jeg dog meget ønske, at man, for at Paragraffen ikke skal blive misbrugt, vil tilføje enten en Henvisning til § 1 eller ogsaa en Bestemmelse om et Maksimum af 10 Ø. pr. Indbygger for det, som kan tilskydes fra Statskassen. — Det var disse faa Bemærk-

ninger, jeg vilde gøre, fordi jeg syntes, der er en Uklarhed i Loven.

J. Nielsen: Naar jeg har bedt om Ordet for at give Forslaget min Tilslutning, er det for det første, fordi dette Forslag er bygget paa det Grundprincip, som efter min Mening er det eneste rigtige, nemlig at lade Kommunerne gøre det første Skridt og lægge Sagen i de kommunale Raads og Bestyrelses Hænder. De lokale Autoriteter ere efter min Mening de eneste, som virkelig kende de Forhold, som hver enkelt af de saakaldte virkelig trængende lever under, og derfor ogsaa de eneste, som kunne afgøre, hvorvidt hver enkelt skal have Hjælp, og hvor meget han skal have. Dernæst har jeg en mangeaarig personlig Erfaring for, hvad der kan udrettes ved Hjælp af en saadan udvidet fri Fattiggasse. Vi have nemlig i vor Kommune i over 20 Aar i Forbindelse med den fri Fattiggasse haft en saakaldt fri Fattigforening eller Understøttelsesforening, gennem hvilken vi have ydet meget rigelige Tilskud til den fri Fattiggasse, som ogsaa faar et meget betydeligt Beløb fra selve Kommunekassen, navnlig saa længe den fri Fattiggasse og Fattigforeningen baade var Alderdomsunderstøttelseskasse og Sygekasse, foruden at den ydede al anden midlertidig Hjælp. Jeg har tidligere her i Tinget nærmere fremhævet Enkelthederne ved denne Kasses og Forenings Virksomhed og skal derfor ikke her komme ind derpaa, men kun oplyse, at i de mere end 20 Aar, i hvilke denne Forening og den fri Fattiggasse have virket i Forbindelse med hinanden, have vi ikke i vor Kommune faaet en eneste ind under det offentlige Fattigvæsen af dem, som have været fast bosiddende eller haft fast Ophold i Kommunen. Den Tilgang til det offentlige Fattigvæsen, der har været, er kommen fra forsørgelsesberettigede i vor Kommune, som have haft Ophold trindt omkring i mange andre Kommuner. Naar de der køre i Staa, lader man dem ganske simpelt gaa ind under det offentlige Fattigvæsen, og saa enten faa vi dem hjemsendte, eller vi maa betale til dem.

Til det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) vil jeg sige, at jeg